

dĩ vãng trong

như viên đá cuội nằm trong dòng suối có những ngón tay hong lá mặt trời qua bóng mây như con chim ngủ trên nôi lót bằng tơ nồn mắt có trời xanh và tương lai hồng đó là dĩ vãng rất xa khi tiếng nói bắt đầu mọc cánh và cũng là ngày tôi biết có tôi rồi lớn khôn lên bằng mồ hôi nước mắt bằng những chén cơm lẫn lộn ngô khoai những ngọn rau đay những trái cà vàng nhưng không bao giờ không bao giờ tôi khóc vì đó nỗi nhọc nhằn của chính mẹ tôi tôi yêu người hơn tôi thương bàn tay đầy vết nẻ mùa đông giá lạnh gà mới sang canh mẹ tôi đã dậy lá chuối ban chiều mẹ nắm cơm trưa đứng dưới hiên trường nhìn cây cổ thụ dỡ cơm ăn nhớ dáng lưng người nhớ nỗi cô đơn âm thầm chịu đựng mẹ đời đời thấp mọng cha đi tôi cỏ non một

*loài đế gáy học sử quê hương trong ngôn từ
phù thủy dĩ vãng xanh ôi đã lắm lọc lừa*

*bây giờ tim óc đầy vết bầm như da thịt quê
hương đạn bom cày sỏi lòng hoài nghi thấp
thoáng trên tay mà cuộc dấn thân này em mong
đợi chẳng có ích gì cho anh đắm say như lớp
than đen bôi nhọ mặt mày như một loài sâu
hóa thân màu mỡ như bóng người mù rung
chuông qua phố tất cả đều buông xuôi và ngồi
trong tuyệt vọng hãy thấp lửa hồng cho anh về
núi kéo lang thang một kiếp hồn rời*